

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽŪDA DEVERO

UN TĀRA ŠĪTSA

GADA GRĀMATA!

EPISKS MĪLAS STĀSTS, KAS SATRICINĀS
GADSIMTUS!

*Nozagtie
laimes
mirkti*

DŽŪDA
DEVERO
UN TĀRA ŠĪTSA

*Novagtie
Laiņes
mirkli*

JUDE
DEVERAUX

AND TARA SHEETS

*Chance
of a Lifetime*

DŽŪDA
DEVERO
UN TĀRA ŠĪTSA

*Nozagtie
laimes
mirkti*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
De 937

Copyright © 2020 by Deveraux Inc.
This edition published by arrangement with
Harlequin Books S.A.
All rights reserved.

Džūdas Devero un Tāras Šītas romāna
“Nozagtie laimes mirkļi”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums “Apgāds “Kontinents””

ISBN 978-9934-25-001-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2021

Visiem, kas tic mīlestības spēkam

PROLOGS

TIK VECAM ENĢELIM KĀ AGONS VAIRS NEBIJA NEKĀ JAUNA NE ZEM ŠĪS SAULES, ne debesīs. Tūkstošiem gadu viņš bija pētījis cilvēku dabu un redzējis gandrīz visu. Laiks nemēdz melot. Tas atkal un atkal bija pierādījis, ka cilvēki ir samaitāti. Viņu dzīvē nav kartības. Viņi ne vienmēr mācās no savām kļūdām. Un tomēr, ielidojot Likteņa departamentā un gatavojoties kārtējai dvēseļu tiesas dienai, viņš saglabāja optimismu. Jo laiks bija pierādījis arī to, ka, pat par spīti visiem iespējamajiem šķēršļiem, mīlestība gūs virsroku.

Viņš klusi ielidoja miglas pildītajā kambarī un papliķēja savam kolēģim pa muguru. – Kas jauns, Samael?

Augumā īsākais enģelis satrūkās un neveikli tvērās pie sava dokumentu paliktņa. Viņš veltīja Agonom dusmīgu un neapmierinātības pilnu skatienu. – Cik daudz reižu man vēl būs tev jāatgādina, ka nevajag šādi pielavīties?

– Ak, jā. Atvaino, – Agons moži attrauca. – Kurš nākamais?

Samaels smagi nopūtās un ieskatījās savos papīros. Viņa apaļo seju ieskāva gaišas sprogas. Blakus Agonom, kuram bija tumši mati un iespaidīgs augums, Samaels izskatījās gandrīz zēnīks. Tomēr viņš Likteņa departamentu vadīja jau vairāk nekā trīs simtus gadu, turklāt darīja to ar stoisku taisnīguma izpratni, kas radīja iespaidu par viņu kā par daudz vecāku eņģeli. – Pamatīga vilšanās. Pavisam noteikti. Šodien tiesas priekšā stāsies Līema O'Konora dvēsele.

– Ak... – Agons skumji pašūpoja galvu. – Nabaga īru noziedznieks. Un tik traģisks mīlas stāsts. Liems un skais-tā Kora.

– Tiem abiem nemūžam nebūtu vajadzējis iemīlēties, – Samaels drūmi noteica. – Tas sagrāva visus mūsu plānus. Un nācās gaidīt vairāk nekā simts gadus! Tik daudzi likteņi tādēļ tika izpostīti. – Viņš rūpīgi sakārtoja spārnus sev aiz muguras un tad paraudzījās uz Agonu. – Vai esi gatavs saukt viņu iekšā?

– Jā, – Agons pagriezās pret miglas sienu un iemānīja sejā iedrošinošu smaidu.

– Es taču esmu tev jau sacījis, lai nedari tā, – Samaels aizrādīja. – Šī ir nopietna lieta. Un situācijas svarīgumam ir jāatspoguļojas arī mūsu izskatā un manierēs.

– Bet cilvēkiem patīk smaidi, – Agons iebilda. – Es iedomājos, ka tas varbūt ļaus viņam justies ērtāk.

– Viņa dvēsele balansē uz debesu un elles robežas, un mēs tūdaļ spriedīsim tiesu, – Samaels bez īpašām emocijām noteica. – Kurš gan šādā situācijā varētu justies ērti?

– Nu ja, pareizi, – Agons piekrita un kļuva tikpat drūms un nesatricināms kā kambaris, kurā viņi atradās.

– Tā ir jau daudz labāk, – Samaels uzslavēja un pamāja ar galvu. Pēc tam viņš pacēla roku un uzsauca tukšumā: – Es aicinu Līema O’Konora dvēseli.

Gluži kā lielgabala lode, kas iztriecas cauri mākonim, no miglas izšāvās vīrietis. Viņš kūleņoja gaisā un tad, lamādamies un kaut ko dusmīgi ņurdēdams, piezemējās eņģeļu priekšā. Atšķirībā no citām dvēselēm, kas tika izsauktas uz Likteņa departamentu, Līems necēlās uz tričošām kājām, drebēdams bailēs, šausmu pārņemts par to, ka nāksies stāties tiesas priekšā, kur tiks izvērtētas izveles, kādas viņš izdarījis pagājušajā dzīvē. Viņš pielēca kājās, kratīdams nost miglas strēmeles, kas vēl aizvien turējās pie viņa matiem un drēbēm. Viņa tumšās acis gluži ikdienišķi nopētīja telpu.

Samaels salti un vērtējoši apskatīja vīrieti. – Vai tu zini, kālab esi izsaukts uz Tiesas kambari?

Līems mazliet pacēla vienu tumšo uzaci. – Laikam jau pienākusi tiesas diena? – Tādam, kurš jau gandrīz bija nolemts mūžībai ellē, viņš izturējās krietni vien par bezrūpīgu. Tomēr eņģeļi zināja, ka tā ir daļa no viņa tēlošanas. Līemam O’Konoram maldināšanas prasme nebūt nebija sveša.

– Mēs esam pārskatījuši tavu iepriekšējo dzīvi un atklājām, ka tu neesi bijis krietns cilvēks, – Samaels sacīja. Viņš pamāja ar roku un uz biežās miglas sienas piepeši parādījās kustīgi attēli. Līems zog no citu cilvēku kabatām. Ielaužas svešās mājās. Līems skrien cauri mežam,

nesot līdzī somu, kurā atrodas zagtas dārglietas. Fonā redzami pasta rati, no kuriem skan viņa upuru kliegzieni. Pie viņa galvas lode sašķaidā kāda koka zaru. Liems smejas briesmām sejā.

– Tu biji zaglis, – Samaels noteica. – Un tu apzagi nevainīgus cilvēkus. Bieži.

– Nu... – Liems sakrustoja rokas uz krūtīm un atbalstījās pret miglas sienu. – Bija neražas gads. Es zagu tikai tālab, lai būtu ēdiens, ko celt galdā. Pavisam vienkārši.

– Nemēģini mums melot, – Samaels salti aizrādīja. – Mēs varam ieskatīties tavā dvēselē, Liem O'Konor. Tev zagšana sagādāja prieku. Tu to izbaudīji. Tev šāda zagma dzīve dāvāja apmierinājumu.

– Labi. – Liems atgrūdās no sienas un sāka staigāt pa telpu, vilkdams pirkstus cauri virmojošajai miglai. – Man patiešām zagšana sagādāja prieku. Turklāt man labi padevās. Lauksaimniecības darbi man vispār neveidās. Taču es paglābu sava brāļa ģimeni no bada. Vai tad ne? Un tam noteikti ir kāda nozīme, ko?

Samaels apveltīja Liemu ar bargu skatienu. – Nebija jau tā, ka tu tikai zagi lietas. – Viņš pavicināja roku, un parādījās kāds cits attēls. Jauka, nevainīga jauna sieviete ar mirdzošām, blondām cirtām un sārziem vaigiem. Viņai bija apaļa, pievilcīga seja, deguns gan bija mazliet pamanāmāks nekā vajadzētu, un smaidā bija mazliet par daudz uzticēšanās. Viņai rokā bija roze.

– Kora... – Liems izdvesa. Viņš piegāja tuvāk, bet jaunās sievietes attēls izgaisa. – Atsauciet viņu atpakaļ! – Viņš ar abām rokām ieķērās miglā. – Ļaujiet man atkal uz viņu paskatīties.

– Viņa nebija tev domāta. Tu, noziedzniek, – Samaels sacīja. – Tu nolaupīji šo meiteni viņas ligavainim.

– Bet es mīlēju viņu, – Līems nepalika atbildi parādā. – Un viņa...

– Tu iejaucies viņas liktenī, – Samaels pārtrauca Līemu. – Viņai bija jāapprecas ar to vīrieti. Viņiem bija jārada un jāizaudzina bērns, kurš kādu dienu palīdzētu pasaulei.

Līema skatiens pielīpa ar dziļu drūmumu. – Tas viņas ligavainis nemaz nebija viņu pelnījis. Viņa gribēja mani. Un beigās viņa mīlēja tieši mani.

– Ak, jā... – Samaela balss nu jau līdzinājās ledum. – Beigās.

Līems novērsās.

– Viņai viss beidzās gaužām bēdīgi. Un tev tas ir labi zināms, – Samaels turpināja. – Jums abiem. Un tagad tevis dēļ Koras dvēsele tā arī nav atradusi mieru. Katrā jaunā dzīvē, ko mēs viņai dāvājam, viņa baidās iemīlēties. Viņa nekad nenodzīvo tik ilgi, lai piepildītu savu likteni. – Viņš atkal pavināja roku.

Šajā reizē parādījās briesmīgi attēli. Kora – jauna žēlsirdīgā māsa – aprūpē kareivjus, kas sasirguši ar skarlatīnu... un pati mirst hospitāļa gultā. Kora – jauna auklīte –, kas skrien glābt mazu bērnu, kurš gadījies ceļā skrejošam zirgam... un pati mirst uz ielas. Kora Otrā pasaules kara laikā strādā rūpnīcā... un mirst eksplozijā.

Enģeļi zināja, ka Līems ne visu redzēto sapratīs, tomēr galvenais bija skaidrs. Koras dzīve allaž aprāvās traģiski.

– Pietiek! – Līems pašāva rokas gaisā un paberzēja seju. – Vienkārši pasakiet, kāds ir mans liktenis. Es tā tad nonākšu ellē, ja?

Enģeļi saskatījās.

– Taisnība, tu savā dzīvē daudzkārt esi rikojies nepareizi, – Samaels sacīja. – Un tomēr tu esi paveicis arī šo to krietnu. Un šā iemesla pēc mēs tev dosim iespēju laboties.

Līems spēji pacēla galvu. Viņš skatījās te uz vienu, te atkal uz otru enģeļi. Un vēlreiz no gala.

– Kora jau atkal ir uz zemes šajā divdesmit pirmajā gadsimtā, – Samaels sacīja. – Tev jāpanāk, lai viņa dzīvē beidzot piepilda savu īsto likteni.

– Bet... kā?

– Ir kāds vīrietis, vārdā Finlijs Volšs. Viņš ir Koras īstenais dvēseles biedrs. Cilvēks, ar kuru viņai ir jāapprecas. Tas cilvēks, ar kuru Korai bija lemts apprecēties, pirms tu visu izpostīji. Un šoreiz tu parūpēsies, lai Kora iemīlētos pareizajā vīrietī.

Līema skatiens satumsa, viņš sāka spārdīt grīdu, dzenādams miglas plēksnes. Viņš kaut ko nikni čukstēja un tad paraudzījās uz augšu. – Vai viņa mani atceras?

– Protams, ka ne, – Samaels atbildēja. – Pavisam noteikti ne tā, kā tu atceries viņu. Šajā reizē tev iedalītā loma būs... krietni vien atšķirīga.

Līems piemiedza acis, bet nebilda ne vārda.

– Tev ir trīs mēneši, lai izpildītu uzdevumu, – Samaels strupi turpināja. Mēs tev sniegsim zināšanas par šo gadsimtu, taču pārceļšanās nebūs viegla. Ja kāds brīnī-

sies par tavu neprasmī apieties ar mūsdienu tehnoloģijām, vienkārši paskaidro, ka esi nācis no ļoti provinciālas vietas. No dziļiem laukiem.

Līems paslēja zodu gaisā. – Un ja nu es viņiem pateiktu patiesību?

Samaels uzjautrināti nopūtās. – Ka tu esi dvēsele, kas pārcelta no 1844. gada Īrijas? Lai veicas ar stāstīšanu! – Viņš iestūma miglā savu dokumentu paliktni. – Trīs mēneši, Līem O’Konor. Panāc, lai Kora iemīlas Finlijā. Tam vienkārši ir jānotiek. Ja tu izgāziesies... piemēram, ja tu pārgulēsi ar viņu... tu taisnā ceļā tiksī nosūtīts uz...

Kambarī izdzīsa visas gaismas, un viņus ieskāva leldaina tumsa.

– ...elli. – Samaela sacītais kambara sienās atbalsojās kā kara bungu rīboņa.

– Un ja man viss izdosies? – Līems nočukstēja.

Atkal iedegās gaisma.

– Tu nonāksi debesīs, – Samaels itin pašsaprotami paziņoja. – Un tagad ej. – Viņš jau grasījās pacelt roku.

– Pagaidi! – Līems iekliedzās. – Ja reiz Kora uz zemes izdzīvoja visas šīs dažādās dzīves, kur tad es biju visu šo laiku?

– Šeit, pie mums, – Samaels paskaidroja. – Tu gaidīji, līdz mēs izlemsim, vai esi pelnījis dvēseles glābšanu. Es ceru, ka esi tā vērts. Ardievu, noziedzniek.

Viņš vēl pēdējo reizi pavināja roku un migla atvērās zem Līema kājām. Viņi vēl ilgi dzirdēja Līemu kliedzam kritiena laikā, kaut arī caurums miglā jau bija aizvilcīes ciet.

Agons iesmējās. – Vai tev nešķiet, ka tā bija visai dramatiskā iziešana no šejienes?

Samaels paraustīja plecus. – Man likās, ka šim mirklim pietāvētu mazliet teatrālisma.

– Un zibošās gaismas? Atbals? – Agons ar elkoni iebikstīja Samaelam ribās. – Labi izdomāts.

Samaels saknieba lūpas, pūlēdamies izskatīties skarbs, bet Agons redzēja, ka viņš jūtas iepriecināts.

Viņi pagriezās pret miglas sienu, un tajā parādījās Līems. Viņš lidoja uz zemi, tad miksti nokrita uz lapu paklāja mežā. Līems apjucis skatījās apkārt, un tad viņa lūpās lēnām iezagās smaids.

– Viņš vienmēr ir mīlējis mežu, – Agons grūtsirdīgi noteica.

– Man likās, ka viņš varētu kādu mirkli atcerēties pagātni, pirms sūtām viņu darbā, – Samaels sacīja.

Līema plaksti aizvērās. Viņa tumšās skropstas notrīsēja. Vienreiz. Un otrreiz. Un tad viņš ieslīga dziļā, sapņu pilnā miegā.

– Tu nepateici viņam patiesību, – Agons pagriezās pret Samaelu. – Par bērnu.

– Viņš nav gatavs to dzirdēt. Un arī viņa ne.

Agons paskatījās uz aizmigušo Līemu. – Vai tu domā, ka viņam izdosies?

Samaels sarauca pieri. – Kā bija tas cilvēku teiciens par elli un sniegu?

Agons papurināja galvu. – Kaut kā neatceros.

– Nav svarīgi. – Samaels izpleta spārnus un iztaisnojās. – Laiks rādīs.

– Jā, – Agons apcerīgi bilda. – Tā notiek vienmēr.